

Владимир Ђурић

КАО БОЖАНСТВЕНА
КОМУНИСТИЧКА
КОМЕДИЈА

ВЛАДИМИР ЂУРИЋ ЂУРА, рођен 1960. године. Апсолвирао општу књижевност на Филолошком факултету и дипломирао драматургију на ФДУ. Од 1986. године слободни мултимедијални уметник. Магистарске студије театрологије похађао на београдском ФДУ. Истраживао медије као почасни гост на SSEES у Лондону. Бави се писањем поезије, прича и романа, а професионално пише сценарије и драме, које се играју код нас (*Бан Сѝрах, Џеѝ сеѝ, Гробље мачака, Београдске ѝриче, Алиса у земљи чуда*) и у иностранству (*Games people play Import Theatre Company, Edinburg, 1993*). Као радио драме изведене су му *Џеѝ сеѝ* и *Балада о унуѝрашњем мору*. Бави се есејима и теоријским радовима које објављује у периодици, у Етемри, New Moment-у, Кошави, Театрону. Објавио је књигу есеја *Мѝѝолоѝије Техно свеѝа*, а ускоро ће изаћи и *Сајбер сфера за ѝочеѝнике*. Повремено компонује и пева, некада давно у групи „Хероји”, а сада у групи „Ђура и морнари”. За успелије књижевне радове сматра свој роман првенац *Хвалисави роман & Суѝер*, збирку кратких прича *Ђурине смешне ѝриче* и кратке приче са Озоновог конкурса које су му објављене у збиркама *Ослушкивање ѝишине* и *Оѝкуцаји ѝешчаноѝ саѝа*. Објавио преко стотинак прича у књижевној периодици и магазинима, од часописа НОН, преко Студента, Књи’евне речи, Речи, Таласа, Школарца до Беораме. У часописима Сцена и Театрон објавио драме *Град*, енглеску верзију *The City*, и драму *In/Out*. Држи предавања на SSEES London University студентима славистике или ради радио есеје за BBC World Service. Члан је председништва Удружења драмских писаца Србије од 1998. године.

Владимир БУРИЋ

КАО БОЖАНСТВЕНА КОМУНИСТИЧКА КОМЕДИЈА

ЛИЦА:

ОПАЈ, глумац

ДОН КОНСТАНТО ДЕ ЛА МОРТ, уметник

ВОКИ ВХ, уметник

БУДА, уметник

РАСТУРО, ВОИТ, СИО, МАРЛЕНА, ОКИЦА, РАЦИО, ЖИКАКА,
уметници

пас БУКИ, пас

Секретарица, Плишани, Први полицајац, Други полицајац,

Мануела, уметници

Амика, Никола, Бон Тон, Барабара, уметници

Бока, Звеки, Мали Гангстер, Наци риба, Дач, Шулц, М Бвита, Додо,
Челични Месец, Цртица, Лепа Перка, Прва силиконка, Друга
силиконка, Краљица Болеро, Злотвор, Виолент, Жешћина. ГОТИВА,
Плавушан, Стрипер, Сребрни бармен, Аруба, Бон Жита, Секунта,
Панама... Генерал Петровић, уметник

Пандур Јорк, уметник

МЕСТО: Комунизам

Једна позитивна утопија....

“Филозофи су до сада погрешно
тумачили свет, а ствар је у томе да се
он измени, али да се измени тако да се
не измени?”

МАРКСИЛИЈЕ¹

1. СЛИКА – АРТ КАФАНА
2. СЛИКА – ЦЕНТАР ПРОСВЕТЉЕЊА
3. СЛИКА – ТРАНСПОРТЕР
4. СЛИКА – ПОРНОГРАФСКА ШУМА
5. СЛИКА – ХАЦИЈЕНДА МАЛОГ ГАНГСТЕРА
6. СЛИКА – ТРАВЕСТИТСКИ КВАРТ
7. СЛИКА – СИЛИКОНСКИ ПУТ
8. СЛИКА – КРЗНЕНИ ЗАТВОР
9. СЛИКА – ЛАВИРИНТ ОГЛЕДАЛА
10. СЛИКА – НОЋНИ КЛУБ “ВЕШТИЧИЦА”

“Нешто најмодерније”

“Нешто за свакога”

“Нешто по мери човека”

¹ Марксيليје, чувени комунистички филозоф, рођен у Триму. Најпознатија дела: *Капитулационе еклоџе*, *Економско-филозофске буколице*, *Даније анданције* итд.

 1. СЦЕНА – АРТ КАФАНА

Арти кафеане у комунизму се деле на две групе: А и Б. А – арти кафеане су многобројни комунистички кафећ-ресторани које држе уметници у уџосићу. Б – арти кафеане служе за уметничко иживљавање ниских стаси, углавном за уметничке школе. Арти кафана у којој се налазимо је просирана просирана са централним шанком у средини којим руководи комјунер “Наива”. Видео екран се налази на једном од зидова и њиме руководи Воки ВХ. На суседном зиду су ошори за менјалне игре. Подијум за игру је поред шанка. Сиолова и сиолица нема. У кафани се налазе Док Константино де ла Морти, власник кафеане и уметник у њеном одржавању. Воки ВХ, чија се велика глава види на великом видео екрану и Буда, уметник у спавању који спава налажен на шанк.

ВОКИ ВК: Буди, Буду. Буди Буду, спава предуго.

Док Константино прилази Буди и продрма га. Буда се пробуди, зева и шири руке.

БУДА: Мој је живот сан и немојте ме будити.

ДОК
КОНСТАНТО: Али Будо, ускоро нас очекује уметничка туча. Није згодно да спаваш када дођу гости, комунизма му.

БУДА: Сањао сам једну собу и у њој малу теглу. У тегли је била твоја кафеана Дон Константо и у њој неке жене, много жена и све су трчале по зидовима кафеане. Диван сан, толико психоаналитички.

ДОН
КОНСТАНТО: Има времена Будо за снове. Ти си уметник у сањању, пред тобом је још много снова, али мораш нас разумети стижу гости да се бију и било би глупо да те виде како хрчеш.

БУДА: Ако сметам, одох онда доле у подручје снабдевача да спавам. Мада доле стално пролазе метрои и од те буке, увек, заболи ме глава. Ал’ кад тераш, идем.

Буда ошвара један шахти у игру и силази. Дон Константино се сервилно осмехује.

ДОН
КОНСТАНТО: Будо, у име комунизма, схвати ме.

Буда сиђе у шахти и зашори га. Дон Константино задовољно њесне рукама.

ДОН
КОНСТАНТО: Воки ВХ, је л' стижу гости. Видиш ли их својим видео очима.

ВОКИ ВХ: Видим их, Дон Константо. Предводи их Растуро, главни уредник комунистичког листа за агресивне.

ДОН
КОНСТАНТО: Растуро. Одлично, он увек прави занимљиве туче.

ВОКИ ВХ: Директно ћемо преносити тучу за све наше кабловске ТВ претплатнике.

ДОН
КОНСТАНТО: Наравно. Ево их.

На комјјуиџеру "Наива" засветили зелена лампа. У кафану улази Расџуро, обучен у бели смокинџ. Праџе ѓа Воџи, младић са дуџачким зулуфима. Сџо, ѓосџодин са моноклом. Окиџа, дебељушкасџи сџарчић и Марлена, дама у свџленој хаљини. Сви одевени у одела са краја девџнаесџоџ века. Расџуро се рукује са Дон Консџанџиом.

РАСТУРО: Домаћине спремни смо за тучу. Овог пута глумићемо тучу са краја деветнаестог века. Ту су моји пријатељи, уметници: Воит, друг из штаба за одржавање андроида, Сџо, уметник у вожњи аутобуса. Окиџа, министар за просвету и Марлена, радница на плантажи силикона.

ВОКИ ВХ: Јесте ли спремни за директан пренос?

РАСТУРО: Апсолутно. Ја ћу рећи пар уводних речи.

МАРЛЕНА: Ах, ко је тај човек у видео екрану?

ДОН
КОНСТАНТО: То је Воки ВХ, мој најбољи пријатељ. Још у предкомунизму он је заувек пребачен у свет електромагнетних слика. Он живи у видео свету и тугује. Он више није човек, драга моја, али се не мораш плашити, он је наш помоћник. Он управља мојом кабловском видео мрежом, преко које ће управо бити преносена ваша уметничка туча.

ВОКИ ВХ: Драги гледаоци, јавља вам се ваш омиљени водитељ Воки ВХ. Овог пута смо у Арт кафани Дон Константо де ла Морта, где се спрема једна занимљива туча. Препуштам реч, њеном организатору, Растуру, уреднику "Агресивности".

Расџуро џрилази видео екрану.

РАСТУРО: Другови комунисти здраво. Сада ћете пратити процес прављења једне уметничке туче са референцама на стари, већ заборављени капиталистички поредак. Сматра се да је капитализам био период у предисторији у ком су људи пронашли компјутере. Ти су компјутери били тако лоши да нису хтели да раде, ако људи не би управљали њима. Старији међу нама се сећају да су им бабе причале о капитализму и социјализму и да су се смејали. Наравно наши компјутери су меморисали све и свако ко жели да се обавести о предисторији, може да завири у меморију великог светског рачунског центра. Трагајући по предисторији, у мом комунистичком листу, налетели смо на софтвер траку о забавама у деветнаестом веку. Наш програм је преснимљен на овој дискети.

Расћуро вади из џепа дискету и прилази компјутеру "Наиви". Убацује дискету у флопи.

СИО: Једва чекам да почне. Толико дуго смо се спремали.
ОКИЦА: Да ли ћемо имати времена за менталне игре. Видим да их имате у вашој кафани.

Показује руком ка отворима за гљаве на суйројном зиду кафане.

ДОН Све зависи од вас. Мада имамо само три врсте менталних игара.
КОНСТАНТО:

МАРЛЕНА: Имате ли "љубав"?

ДОН На жалост немамо. Имамо само "страх", "авантуру" и
КОНСТАНТО: "очај". "Очај" нам је најновија ментална игра. Сви који су је играли кажу да су одушевљени. Када извуку главу из менталног отвора, сви играчи плачу, бар још минут до два.

МАРЛЕНА: Пих. Немате "љубав".

Зачује се Штраусов валицер "На лејом њлавом Дунаву". Расћуро приђе Марлени и њих двоје зајлишу валицер. Сио им прилази и љуја се у месћу. Воиш приђе Расћуру.

ВОИТ: Могу ли да вас заменим у игри са овом предивном дамом.

Расћуро, Сио и Воиш се љобију. Улази Рацио.

РАЦИО: Упозоравам вас на вашу високо развијену свест која вам је омогућила пратиципацију са нашим комунистичким друштвом. Ја сам уметник у завођењу реда и као такав морам признати да ме чуди ваша неодговорност у извршавању ваших уметничких обавеза, као и одређени анимозитет према вашем ту – бићу. Оно вечно отварајуће не може да у себи издржи парадокс насиља и свесно објективно упућује на решавање ове ситуације интегралним поступком пауперизованог јаства. Нека се сви присутни изљубе.

Сви љисуйни му айлаудирају. Изјрле се и изљубе. Појом сви заједно љревају рефрен “Инијернационале”.

РАСТУРО: Дугујем једно извињење друговима и другарицама, поред екрана и свима овде присутнима. Наиме, мало нам се туча ослатила, па смо се потукли више од дозвољене мере. Извините. Захваљујемо Рациу на његовој савршеној самоконтроли. Надам се да је ова туча ипак успела и да је привукла вашу пажњу. Хвала, што се нас гледали.

РАЦИО: Довиђења, другови.

Рацио силази у свој шахј. Марлена му маше.

МАРЛЕНА: Диван је. Прави комуниста. Тако је стабилан.

ВОКИ ВХ: Драги гледаоци, тиме би овај програм за вас био завршен. Надам се да сте уживали. Дон Константно пренос је искључен.

ДОН
КОНСТАНТО: Хвала, Воки.

Комјјуијер “Наива” љуијиа сенјиши музику. Сио и Окица одлазе до зида забаве и љурају љлаве у рује за менјалне ијре. Расјуро љрилази Марлени.

РАСТУРО: Да ли је пријало?

МАРЛЕНА: Фасцинирана сам. Дивна туча. Тако уметничка.

Прилази им Воиј са шљивом исјод ока.

РАСТУРО: Изгледаш смешно са том шљивом. Добро сам те опалио у главу. Моја уметничка логика уперила је моју песницу на право место.

ВОИТ: Дивно си ме ударио. Штета што ми ниси избио бар један зуб.

У кафану улази Жикака, уметник у одгајивању паса са пасом Букијем, који има уграђен говорни комјутер.

ЖИКАКА: Дон Константо, дај две експрес кафе за мене и Букија.

ДОН

КОНСТАНТО: Где си Жикака, гди си Буки.

БУКИ: Здраво газда. Дај дуплу кафу да се расаним од овог пасијег времена напољу. Час пада снег, час сија сунце. Од кад је поремећена клима, не знам више ни да ли да мењам длаку.

МАРЛЕНА: Симпатичан пас који говори. Пошто их продајете?

ЖИКАКА: Продајем их за шест уметничких књига и за видео касету "Револуција".

МАРЛЕНА: Нажалост, не читам уметничке књиге. Више волим сензуалну масажу, или рецимо видео трачеве.

БУКИ: Шта ће ти пас, кад не читаш књиге. Знаш да је књига најбољи човеков пас.

У арти кафану улази Ојал, наш главни јунак. Ојал је врло јак, врло леј и врло несирејан. Носи ранац на леђима.

ОПАЛ: Добро расположење свима.

Ојал прилази шанку. Сайлеј се на пса Букија и падне Марлени у наручје.

МАРЛЕНА: Ију.

ОПАЛ: Ох.

МАРЛЕНА: Ах.

Марлена ухвати Ојала за руку.

МАРЛЕНА: Како си јак, како си леп, како си неспретан.

ОПАЛ: Извињавам се свим присутнима. Али ја тражим Готиву, моју идеалну жену.

МАРЛЕНА: Зови ме Марлена.

ОПАЛ: Хоћу.

МАРЛЕНА: Плеша са мном.

ОПАЛ: Зашто?

МАРЛЕНА: Свиђаш ми се.

Опал је дижне у ваздух. Сјусији је. Насмеши се. Марлена се онесвесити. Пријрчи Расјуро.

РАСТУРО: Ко си ти и шта тражиш овде?

ОПАЛ: Зовем се Опал. Члан сам комунистичког авантуристичког позоришта. Глумим по комунама. Прошле године сам глумио у великом позоришту Министарства Космичких истраживања, неко ми је отео жену. Ја сад лутам по свету и тражим је. Њено је име Готива. Радила је као секретарица у одељењу за политику, затварала је пленуме својим платинастим осмехом.

РАСТУРО: Готива. То ми је име познато. А што не покушаш да је тражиш у централном компјутерском каталогу?

ОПАЛ: Покушао сам. Компјутери је воде као несталу. Претпоставка је да се налази у неком од многобројних делова света, који још увек нису под потпуном комунистичком контролом. Она је још увек непросветљена.

РАСТУРО: Није просветљена. То је већ озбиљан проблем.

БУКИ: То је твоја кривица. Комуниста не сме дозволити да му жена буде непросветљена. Непросветљени су опасни. Њихова свест је уска.

ВОИТ: Она је значи себична, ограничена и искварена.

РАСТУРО: Ми смо још увек на почетку Комунизма. Има још много непросветљених људи који праве неприлике. Мораш пријатељу да потражиш помоћ код неког од госпoде који просветљују људе. Мене је пре две године просветлио генерал Дивиденда.

ОПАЛ: Где је овде најближи комунистички центар за просветљивање?

ОПАЛ: Зове се Готива. Радила је у одељењу за политику као секретарица.

СЕКРЕТАРИЦА: О па то ми је бивша колегиница. Са задовољством ћу вам помоћи.

Оћал се помера у месџу. Саћлеће се о неку избочину на ћоду и ћаде на земљу. Комћјућери свећлуцају. Плишани игра у ричћу музике. Прићрче сва ћри полицајаца. Играју један ћоред дружоћ. Саћлићу се и ћадају. Поново усћају и раде ћо исћо.

СЕКРЕТАРИЦА: Примила сам податке. Ваша жена Готива се налази у зони Д, непросветљеног комунизма.

Оћал усћане и ћрићрчи јој.

СЕКРЕТАРИЦА: У тој зони владају немири. Наши уметници у завођењу реда не стижу да обаве толико посла и да успоставе комунистички ред у зони Д. У тој зони се непросветљени људи убијају.

ПЛИШАНИ: Ја ћу вам објаснити, друже, у чему је ствар. Наша комунистичка заједница, предвића друштвену ситуацију у којој сви људи, не могу бити подједнаки. Као што знаш ми смо сви на овој планети апсолутно различити. Тако у нашој заједници има много људи који не могу да се просветле. Једноставно су примитивни и ми ту не можемо ништа. Зато смо их и изоловали од нормалног комунистичког света у пет зона широм света.

ПРВИ ПОЛИЦАЈАЦ: Трагично је што је тих зона у свету, више, него што има наших комунистичких зона. Они обухватају више простора на земљи него ми, чак их је и бројчано више.

ДРУГИ ПОЛИЦАЈАЦ: Ми радимо на томе да их све просетлимо.

ОПАЛ: Да, разумем вас. То је прави комунистички парадокс.

ПЛИШАНИ: Али они нам не сметају. Ми не идемо у њихове делове. А када они дођу у наше царство слободе, ми се потрудимо, па их просветлимо.

СЕКРЕТАРИЦА: Они не желе да глуме, они су на просто то што јесу. Они не знају да уживају.

ОПАЛ: Ја ћу отићи у зону Д, и наћи ћу своју жену. Једини проблем биће како да је просветлим.

Плишани и полицајци прескачу један другоџ. Више не слушају Ојала. Играју се.

СЕКРЕТАРИЦА: То није проблем. Када будете нашли своју жену, укључите се на телефонски компјутерски терминал. Наши људи ће доћи и просветлиће је.

ОПАЛ: Зар, нисте малопре рекли да ваши људи ретко одлазе у опасне зоне?

СЕКРЕТРИЦА: Ретко да, али одлазе увек када их неко позове. То је наша комунистичка дужност.

Полицајци настављају да играју бадминџион. Плишани гимнастичким скоковима прилази Ојалу.

ПЛИШАНИ: Ја вас слушам све време. Немојте мислити да смо шашави, ми само радимо оно што желимо. Наравно, да ћемо доћи и помоћи вам да просветлите своју жену. Али то мора бити њена воља. Према томе, друже, иди по њу, тражи је и кад је будеш нашао јави се.

У просторију улази леиушкати девојка у мини сукњи. Прилази секретарици. Ојал се измакне у сирану.

ДЕВОЈКА: Зовем се Мануела. Желим да будем просветљена.

СЕКРЕТАРИЦА: Одакле долазите?

ДЕВОЈКА: Била сам порно дива. Али доста ми је више силовања, доста ми је животиња, једном речју, желим мир. Желела бих да постанем уметница у хеклању, и да живим у швајцарским камповима са мирним људима, са комунистима.

СЕКРЕТАРИЦА: Сачекаћете само тренутак, да позовем наше људе.

Зачује се чудан електронски цијук из њеноџ компјутерскоџ ситола. Три полицајца и Плишани прирчавају девојци и хваћају је за мини сукњу.

СВИ: Јен, два три.

Повуку јој сукњицу надоле. Мануела остане у црним чипканим гаћицама. Она врисне из свеџ гласа. Плишани хода унапратике и реципује нешто унапратике. Полицајци отрче и наставе да играју бадминџион. Ојал се чешка по глави. Мануела навлачи сукњицу.

СЕКРЕТАРИЦА: Готови сте. Просветљење завршено.

ДЕВОЈКА: Ах, како се снажно осећам. Схватам где сам грешила. Тако је дивно ово осећање. Боже, па ја сам просветљена.

Оћал се окреће и одлази.

ДЕВОЈКА: Сад знам шта је то комунизам, знам своју улогу. Ја сам самосвесна, и сада ћу да играм балет. Сада ћу да хеклам са осмехом.

Девојка заигра балет. Плићани јој се приближи и играју по просценији. Свешто се лагано зашамњује.

3. СЦЕНА – ТРАНСПОРТЕР

Дућачак вагон мейро транспортера стоји паркиран у станици. У холу станице по зидовима су репродукције слика великих уметника. Доминира црвено неонско осветљење. Чује се механичка бука робота снабдевача. Клује од флексијласа ширче из мермерног пода. У дубини вине металне цеви. Велики видео екран на самом улазу. На екрану је жлава једне кинескиње која говори аспекти знакова кинеског хороскопа.

Оћал са пода кући ствари из торбе жене у њавом манџилу, коју је случајно оборио. Њен муж их посматра кружећи око њих на скејтборд дасци. На клуји седи циганка и жана из њасуља дречаво розе боје. Из транспортера излази старац у тренерци и цозира у круж.

Жена у њавом манџилу се зове Амика, њен муж Никола. Циганка се зове Барабара, а старац Бон Тон.

ОПАЛ: Извините, био сам мало неспретан.

АМИКА: Човече боље пази где идеш. Оборио си ми на земљу све моје нове екстра потребе. Капираш? Ја и мој муж Никола смо малопре били у комунистичком супер маркету и све смо узели.

Она се сађиње и ставља са Оћалом ствари у кесу.

АМИКА: Сапун који се смеје за време туширања, ко зна да ли више функционише.

Ојал дохвати сајун са њода и њуне ѓа. Зачује се карактеристично сајунске смејање.

ОПАЛ: Функционише. Смеје се.

Никола скочи на Ојала и дохвати ѓа за крагну.

НИКОЛА: За за зашто т т т ти пљу пљу пљујеш, нннн наш сапун?

ОПАЛ: Па да проверим да ли ради.

НИКОЛА: Д Д д да ћу јјј а, ја теби.

Цима Ојала. Ојал скочи на ноге. Одгурне Николу. Никола се бесно залећи у Ојала. Ојал се измакне и сјане на скејт-борд. Скејт-борд ѓа њонесе до циѓанке Барабаре, којој Ојал њадне у крило. Барабара ињусићи свој дречаво розе њасуљ. Пасуљ се ојкојрља у њравцу њрансиорѓера. За ѓо време Никола који се залећео у Ојала, ња ѓа њромашио, насрће на Бон Тона који цоѓира, ѓе ѓа обара. Амика врисне.

БАРАБАРА: Ти си Опал, глумац!

Ојал је њогледа. Наѓло усјане. Са земље усјају и Бон Тон и Никола Сви ѓледају у Барабару.

ОПАЛ: Да, откуд знаш.

БАРАБАРА: Ја сам гатара Барабара. Видим ти судбину у пасуљу.

ОПАЛ: Стој. Да се нико није померио ако му је живот мио. Немој да ми неко случајно помери пасуљ. Читај Барабара, читај ми судбину. Шта пише?

Ојал ѓолико ѓласно ѓо каже да се осјали ѓросѓо заледе у ѓокреѓу.

БАРАБАРА: Наћи ћеш је, она ће те волети. Имаћете петоро деце. У старости ће те болети лево колено.

ОПАЛ: Где је она? Како да је нађем?

Барабара усјане са клује и оде до њасуља. Чучне. Прекрѓи руке и баје.

БАРАБАРА: Ишка риска одериска, чишка чишка бела мишка, буја буја чича муја, хура хура још.

Ојал јој ѓолако ѓриђе, ѓледа у њасуљ.

БАРАБАРА: Твоја жена је далеко одавде. У зони Д. Она пуца из калашњикова и носи панталоне. Постала је радикална феминисткиња!

- ОПАЛ: О не, само то не.
- БАРАБАРА: Али то није све. Ради у ноћном клубу “Вештичица”, којим управља сурова сифражеткиња Женшћина. Зову се амазонке и кокају мушкарце.
- ОПАЛ: Каква сурова истина. Зар моја платинаста Готива, зар моја мека путераста Беатриче, рајска жена. Мој кајмак, моја девица. А веровао сам у њу као у жену и комунисту.
- БАРАБАРА: Њеном вољом господари Женшћина. Испрала јој је мозак у машини за прање вијуга, напричала јој гадости о мушкарцима, научила је тајни клонирања, све, све, само да би мрзела...

Бон Тон, Никола и Амика им љрићу. Ојал љлаче. Барабара усћане.

- ОПАЛ: Шта сам скривио, о Боже.
- БОН ТОН: Не јецај младићу. Ти си јак. Има још толико жена. Даћу ти ако хоћеш за жену моју кћерку. Она се зове Лиза и узор је.
- ОПАЛ: Не, ја волим само Готиву и ја је морам спасити.
- АМИКА: Човече, не иди тамо. Убиће те, та банда непросветљених примитиваца. Ако хоћеш, ја ћу да ти будем жена, само не иди.
- НИКОЛА: Ннн не, иди. Уз уз узми мој моју жену жз за жену.
- БОН ТОН: Не, већ сам му ја понудио своју кћерку. Ја сам први. Прво моју кћерку, па онда твоју жену.

Бон Тон одљуркује Николу и Амику. Амика љрићрчава Ојалу који јеца и баца му се у заљрљај.

- АМИКА: Ја сам уметница у припремању лазање, умам да правим и пицу и сва јела од теста. Ја и мој муж Никола, живимо у дивљем браку. Ја га поштујем као комунисту, али га не волим као секс партнера. Он муца и често прича безобразне вицева.
- ОПАЛ: Бежи, ко те је звао.

Ојал је одљурне. Бон Тон љрићрчи Амики и заљрли је.

- БОН ТОН: Ја сам добар секс партнер. Зовем се Бон Тон.
- БАРАБАРА: Не плачи младићу. Иди по њу. Иди у транспортер.

Амика се љуби са Бон Тоном. Никола скочи на свој скејћ-борд и најрави круљ око свих. Ојал ојресићо обршише сузе.

ОПАЛ: Ја сам јак. Ја сам непобедив. Наћи ћу је. Просветлићу је, тако ми свега.

Ојал уиричи у ирансиорџер. Приииска иасиатиуру на комјуиџеру. Нагло се заииварају враица ирансиорџера. Бон Тон се одмакне од Амике.

БОН ТОН: Оде овај младић. Ко ме ћу сада да увалим кћерку?

Никола се залеће са скејџи-бордом и налеће на Бон Тона и Амиду. Поидају на земљу. Заиамњење. На видео екрану слика кинескиње која и даље ирича о хороскоју.

4. СЛИКА – ПОРНОГРАФСКА ШУМА

Шума иреудешена у радњу. Са грана висе гуме лутке за надувавање. На ианевима су бичеви, камџије, кожне реликвије, видео касете. У једном жбуну је иезга и мини комјуиџер. Поред иезге је мали звучник из кога иреиши зласна арайска музика. Млађи човек скроз го, са најлонским иешкиром око бедара, чисти своју базуку. Ојал му ирилази из мрака. У једној крошњи је зелена ишабла са ииисом фирме; “Бока”.

БОКА: Охохохохо хо, хохохо хо хо. Имам госта. Видим ли ја то госта?

ОПАЛ: Здраво друже. Да ли сам стигао у зону Д?

БОКА: Него шта, ова шума је сам почетак. Имаш ли неку потребу. Ја дајем свакоме према потребама.

ОПАЛ: Мени треба обавештење. Тражим ноћни клуб “Вештичица”.

БОКА: Па то ти и није баш близу. Има да се хода и хода. Долазиш из чистог комунистичког дела, зар не?

ОПАЛ: Управо сам стигао оданде. Међу вас непросветљене.

БОКА: Ја сам човече просветљен, али ми се више свиђа да живим у овом делу. Чисти су ми досадни, све им је супер, све имају, само глуме и спавају. Ја сам неко време живео тамо, био сам уметник. Али баш прави уметник, писао сам песме, романе, снимао видео филмове, глумио самог себе, али ми је без разврата и опасности постало досадно. Ја сам хазардер, волим ризичан живот, волим да погинем ако треба. Зато сам дошао овамо у зону Д, у модерни комунистички пакао, да се забављам.

Ојал му њриђе сасвим близу. Ђока, чисти базуку. Подиже је и нишани у Ојала. Ојал усукну.

ЂОКА: Ја сам Ђока, зови ме Ђоле, тепај ми Ђорђе, Ђоко. Видећеш пријатељу, овде је много забавније. Могу да те убијем на пример. А тамо, међу чистима, одмах те упуте на високо развијену свест и одмах те разоружају.

Ђока сјуси базуку на земљу.

ЂОКА: Како ти се свиђа моја порно радња? Имам свега, машине за самозадовољавање, хемијских оргазмотрона, имам пргршт курви на располагању са луксузним изазовима, базене са термичким мангом, имам видео претплатнике. Многи комунисти често свраћају овамо када се зажеле разврата.

Из мрака силовито њрема Ојалу јуриша девојка Звеки, са самурајским бокеном. Удари Ојала у главу и Ојал њадне у несвести.

ЂОКА: Звеки, курво. Зашто си ударила човека. Он је чист.

ЗВЕКИ: Мислила сам да је један од свилених гангстера. Учинило ми се да је Еванс, онај лудак са жилет рукавицама, што је хтео да ме исецка на комадиће када сам га оставила самог у Историјској коцкарници. Мрзим када ме гангстери гњаве са Историјом.

ЂОКА: Шта фали историји. У њој има на хиљаде занимљивих личности које су учествовале у хиљадама занимљивих догађаја. Толико дивних ратова, толико добрих сликара.

Звеки се сагиње и глади Ојала њо коси.

ЗВЕКИ: Леп је. Сада ми је жао што сам га ударила. Али за узврат, водићу га са собом. Волела бих да се заљубим.

ЂОКА: Он је чист комуниста. Просветлиће те, и одвешће те са собом у миран живот. Зар то желиш?

ЗВЕКИ: Не. Желим само да га искористим, па да га бацим, као поцепану рукавицу. Желим да се иживљавам на њему. Тако је велики.

Ојал сјење.

ЗВЕКИ: Буди се. Дивно. Јој, шта ћу да му радим.

Ојал муњевишо дохваши Звеки за косу и обори је на земљу.

ОПАЛ: Извињавам се због грубости, али сам присиљен. Ја тражим обичну информацију. Где је клуб “Вештичица”?

БОКА: Смири се човече. Одвешћемо те тамо, ако то толико желиш. Само не желимо да имамо никаквог посла са Женшћином. Она је зла. Одвратна је. Све што је мушко и хода на две ноге, она једноставано убија.

ЗВЕКИ: Пусти ме.

Звеки се ојире. Ојал је држи на земљи.

БОКА: Требају нам кола.

Ојал њусиши Звеки и усћане. Она бесно усћаје и вади из цеја сјреј. Крене ка Ојалу. Ојал се окрене и избије јој сјреј из руке. Ојал је њожеда. Снажно зашћаше. Звеки се укочи на месћу. Зајлаче и падне на колена.

БОКА: Не, шта си јој то урадио?

ОПАЛ: Просветлио сам је.

ЗВЕКИ: Ох, то је дивно. Тако дивно осећање. Ја припадам свима. Свим људима. Свет је бесконачан и људи се воле.

БОКА: Обећај да ми више нећеш просветљивати курве, и само у том случају ћу ти помоћи.

ОПАЛ: Где да набавимо кола?

БОКА: У близини се налази хаџијенда Малог Гангстера. Он је десничар. Његова браћа су терористи, подмећу бомбе. Њихов идол је Хитлер, има базен у облику његових бркова. Не подноси комунисте. Али има терминал снабдевача, који му из подземља склапају и испоручују најновије моделе аутомобила. Мени лично се свиђа нови турбо модел Мерцедеса са осморо врата.

ОПАЛ: Идемо по та кола. Готива ме чека, замагљеног погледа. Пожуримо.

Њих њроје крену у мрак.

5. СЛИКА – ХАЦИЈЕНДА МАЛОГ ГАНГСТЕРА

Дневна соба хаџијенде. У сџиљу њедесетџих ѓодина, већ заборављеноѓ кайџијализма. Фоџеље, џеџиси, јакузи (мали собни базенчиџи), џиркизне завесе. Уоквирен џорџреџ А. Хиџлера. Бар са вискиџем. Комџџуџерски џерминал са монџџором. За радним сџолом сеџи Мали Ганѓсџера и џуџи џомџус. У фоџељама сеџе два ѓанѓсџера у одеџима. Из банзечиџа излази девоџска са Наџи кайом, коџа џева сџџним фалсеџџом ариџу из филма “Ноџни џорџџир”. Два ѓанѓсџера се зову: џрви Дач, друџи Шуџц.

МАЛИ
ГАНГСТЕР: Неко долази овамо. Видим их на монитору. Дач!

ДАЧ: Да, шефе.

МАЛИ
ГАНГСТЕР: Шуџц.

ШУЉЦ: Да, шефе.

МАЛИ
ГАНГСТЕР: Проверите ко је то.

Дач и Шуџц одлазе до враџиа.

МАЛИ
ГАНГСТЕР: Фрида, не било ти заповоџено, пусти ми Вагнеровог “Танхоџера”.

Фрида одлази до сџџаринскоѓ ѓрамофона и џуџџиа Ваѓнера. Улазе Оџал, Ђока и Звеки са исуканим револверима. Мали Ганѓсџер их ѓледа.

МАЛИ
ГАНГСТЕР: Кога ја то видим Ђорџе, Ђока, магаренце. И мала Звеки, нинџета. Одавно ми ниси певала “Лили Марлен”. Доџи вамо.

ЗВЕКИ: Ти не схваташ величанствену и непоновљиву сласт комунизма. Твоџа свест је примитивна.

МАЛИ
ГАНГСТЕР: Шта? Комунизам, да нико није више поменуо ту реч у мом присуству. Ко је овај велики кретен?

Гледа у Оџала.

ОПАЛ: Ја сам Опал, комуниста. Долазим из чистог дела као просветљен. Нисам ја за тебе кретен, већ узвишена личност коџој треба да се дивиш. А сад дај аутомобил.

Мали Гангстер се хваћа за срце. Видно је узбуђен. Покушава да дође себи нацистички поздрављајући слику фирера на зиду, али му не успева од бола у зрудима.

МАЛИ
ГАНГСТЕР: Дач.
ДАЧ: Да, шефе.

МАЛИ
ГАНГСТЕР: Шулиц.
ШУЛЦ: Да, шефе.

МАЛИ
ГАНГСТЕР: Воде.

Дач и Шулиц брзо ирче по воду.

МАЛИ
ГАНГСТЕР: Комунисти, фиреру, спаси ме. Бежим од њих годинама, а они ме немилосрдно траже. Не, не желим просветљење. Желим да будем фашиста, да...

ОПАЛ: Требају нам кола, кажи му Токо.

БОКА: Дај нам турбо мерцедес, оног новог, или ће те Опал, просветлити.

Зачује се Фридин врисак. Појављују се Дач и Шулиц са машинкама. Опал скочи на земљу. Бока под сиво. Рафали позоде Малоџ Гангстера. Он пада у сиволицу.

ДАЧ: Убио си газду.
ШУЛЦ: Не, ти си га убио.
ДАЧ: Убићу и тебе.
ШУЛЦ: И ја ћу тебе.
ДАЧ: Ево ти.
ШУЛЦ: Ево ти.

Пуцају један на друго и попадају на земљу. Фрида побегне. Опал устаје и ирирчава Малом Гангстеру.

ОПАЛ: Глупи примитивци. Видите шта сте постигли са пуцњавом. Скратили сте себи живот који је могао бити тако узвишен, тако савршен. Могли сте постати комунисти.

МАЛИ
ГАНГСТЕР: Никад. Ви сте нам преотели власт. Ми би владали.
Наши нови људи. Било би реда на целом свету.

ЗВЕКИ: Да, али би многи патили због тога. А у комунизму нема патње, пати само онај ко то изабере. Сви су равноправни, сви слободни.

МАЛИ
ГАНГСТЕР: Људи не треба да буду равноправни.

ЗВЕКИ: Фашисто!

МАЛИ
ГАНГСТЕР: Комунисто.

ОПАЛ: Где је тај мерцедес? Човече, помози нам.

МАЛИ
ГАНГСТЕР: Никад.

Ојал га љледа. Снажно зајџајша.

МАЛИ
ГАНГСТЕР: Ах, ја сам просветљен. Другови, комунисти, жао ми је.
Сад схватам.

ОПАЛ: Брзо да их гурнемо у транспортер, можда генетички инжењери могу да их врате у живот. Помозите ми.

МАЛИ
ГАНГСТЕР: Љубав је бесмртна.

Мали Ганџсџер издахне. Ојал ојџвара шахџи и џура Малоџ Ганџсџера унуџра. Зџеки и Ђока довлаче Дача и Шулца. Гурају их у шахџи. Ојал на комџјуџеру куца. Зачује се џлас из монџџора.

ГЛАС: Дежурна комунистичка служба за лечење.

ОПАЛ: Зона Д. Три гангстера у транспортеру. Шаљемо их на поправку. Верујемо да ће бити добри комунисти.

ГЛАС: У реду. У име народа здраво.

ОПАЛ: Здраво, другови.

Глас се искључи. Зџеки и Ђока џледају Ојала. Ојал крене ка њима, закачи ноџом о ивицу сџола и џпресне на џод. Уџруван усџаје и чисџи се.

ОПАЛ: Где је та гаража.

ЂОКА: Мора да је негде у згради. Али због чега толико журимо. Могли би да се овде мало одморимо. Да се боље упознамо, да прогутамо по један “оргонац”, па да

нађемо Фриду, да се мало укокамо у четворо, ко некад у старом Риму за време празника Магараца.

ЗВЕКИ: Оставимо те некомунистичке приче за касније. Ја бих радо поближе упознала друга Опала, али схватам да му се жури.

Опал излази на врати. За њим излазе Звеки и Ђока. Запамњење.

6. СЛИКА – ТРАВЕСТИТСКИ КВАРТ

Хипермодернистички блок зграда од изувијаних цеви, испред кога је боксерски ринг. Личи на џез, са два џези киоска. Само су два џезиста на сцени. Један продаје балоне, а други се шепа џезом. Први је Додо, а други М Бвита. Додо носи дувачку хаљину, а М Бвита кожну сукњу са мноштвом рајсфелуса. На џези бицикла возе се Опал, Ђока и Звеки. Пролазе џезом. Заушљавају се.

ОПАЛ: Је л' далеко?

ЗВЕКИ: Још свега пар квартава. Ово је травеститски центар.

ЂОКА: Овде живе травестити.

М Бвита гледа ситранце.

М БВИТА: Да ли бих вам могла помоћи?

ОПАЛ: Журимо.

М БВИТА: Зар нисте дошли на борбу пудријера. Одржава се ускоро. Доћи ће доста људи. Биће спектакуларно.

ЂОКА: Куда је најближи пут до Женшћиног клуба.

М БВИТА: О па ви сте кренули у смрт. Зар не познајете Женшћину? Убиће вас чим вас угледа. Морате се прикладно обући, ако сте мушки.

ЂОКА: Како то мислиш?

М БВИТА: Као травестити. Травестите, не убија. А ко сте ви?

ЂОКА: Ово је Опал, чист комуниста. Тражи жену која се налази код Женшћине. Жена му се зове Готива.

- М БВИТА: Знам је. Дивна плавуша. Одличан избор. Она је Женшћина мезимица. Боље је да је не тражите. Женшћина ће вас убити и ако сте травестити. Љубоморна је до балчака.
- ОПАЛ: Можда је у праву.
- ЗВЕКИ: Сигурно је у праву. Женшћина је одвратна змија.
- ОПАЛ: Један комуниста тако никад не би говорио. Сви су људи добри, само им треба помоћи.
- ЗВЕКИ: Разумем ја то. Људи су људи. Али Женшћина је звер.
- М БВИТА: Мене је једном натерала да будем мушкарац са једном њеном амазонком. Одвратно. Никад се горе нисам осећала. Ми је овде сви мрзимо. У близини нико није гори од ње. Ћелави шеици које предводи Абдул Бараба, идиот који једе живе жабе, Свирепи Гуслари Миокио и Амброзије, који муче појањем, Одметник Крез, фанатик цевастих звона, Мика Бигамија, космонаут, Арчибалдова легија кувара, Култ Телеме, фармери из кварта Пастува, Андроиди камиказе, или они са брегова, јужни бегови, прљавци, Дракулијанци, Термитско удружење супер економиста, сви они су бољи од ње. Једино постоје негде на северу неки Нафто – Метили који муче гасовима.
- ЗВЕКИ: Ја сам чула за Хакере кафкијанце који знају тајну компјутерске терминације. Они су покушали да продру у главни компјутерски центар Комунизма и да изазову нуклеарну хаварију. Срећом просветљени су на време.

Ојал и Ђока, ђислањају бицикле уз једну ђеззју. Додо који је ђажљиво слушао разговор, ђробуши неколико балона.

- ДОДО: Ослободите нас Женшћине. Зовите генерале. Нека је просветле.
- ОПАЛ: Они имају много посла. Ви не можете ни сањати колико је велики број непросветљених људи који живе у зонама. Они интервенишу само у хитним случајевима.
- ДОДО: А шта раде чисти. Како они живе?

Ојал се мало замисли. Додо изађе из кућице. М Бвиџа се ђојрска сђрејом за косу.

- ОПАЛ: Комунисти живе као једна велика породица. Сви су уметници у стварима које желе да раде. Испод земље су смештени роботи снабдевачи који су способни да испоручују људима њихове потребе, било да је то храна, било да је нешто за облачње, све до најситнијих жеља које човек може да замисли. Довољно је само програмирати своју жељу и снабдевачи ће је ускоро испоручити. Пошто снабдевачи решавају основне егзистенцијалне захтеве, људи имају бесконачно много слободног времена. Због тога сви постају уметници и раде само ствари које им се у том тренутку навише допадају. Највећи број људи путује непрекидно, по читавом свету, или што је још модерније, путују у свемир.
- ДОДО: А шта је потребно да се постане комуниста и да се живи међу чистима?
- ОПАЛ: Само просветљење. Потребно је да човек схвати велику љубав универзума. У питању је заправо велика моћ, огромна енергија добијена пажљивим генским одабираним. Генерали који просветљују су углавном та новостворена деца, огромни акумулатори енергије. Њихово присуство просветљује. Они су направили комунистички свет који сада плива у једном огромном мору енергије.
- М БВИТА: То је утопија.
- ОПАЛ: Да, коначна утопија. У њој свако има своју шансу.
- ДОДО: Шансу? За шта?
- ОПАЛ: Шансу да се духовно усавршава и да и сам постане енергија. Свако ко је просветљен то схвата. Лепо је живети у утопији. Али је ужасно умрети. Због тога сваки комуниста води свој уметнички живот само ка једном циљу, а то је савладавање сопствене смрти.
- ДОДО: Не схватам. Због чега се плаши смрти када је срећан у животу, када му све иде од руке и када га сви воле.

ОПАЛ: Када будеш био просветљен схватићеш. То је један осећај јачи од људи. Нешто што се не може изговорити, а ипак постоји дубоко у нама. Чежња за коначном слободом. Ствар је у томе да људи нису толико савршени, колико друштво које створе може бити савршено. И због тога се каже да је комунизам само лансирана платформа, место из кога ћемо искорачити у коначну енергију.

Појављују се два њавесџиџа која се њењу на боксерски ринџ.

М БВИТА: Ево Цртице и Лепе Перке. Опет су дошле да се бију. Љубоморне су једна на другу. Њихова заједничка љубавница је младић по имену Челични Месец. Он је најлепши травестит овде. Има нешто демонско, фатално. Сви су овде заљубљени у њега.

ОПАЛ: Дуго смо се задржали овде. Треба да идемо.

ДОДО: Не, погледајте њихову борбу. Божанствена је.

ОПАЛ: Идемо.

Оџал седа на бицикл. Ђока и Звеки њакође. Црџица и Леџа Перка се ударају, врло усџореним сџилизованим њокреџиџама.

ЂОКА: Њихова борба ће заиста потрајати.

М БВИТА Она траје већ данима. Ево и Челичног Месеца.

Појављује се и њлавокоси младић са халебардом у рукама. Сџиџане исџод ринџа и њосмаџира борбу. Он на свом диџџиџалном каџицу њриџиџиска дуџмаџд. Зачује се леџа сџора музика. Оџал, Ђока и Звеки одлазе. Оџал се саџелеџеџе и њадне. Усџиџане и њоново седне на бицикл. Поново њадне. Треџи њуџи усџеџа да њовезе бицикл. М Бџиџиџа и Додо, фасџинирани џледају усџорену њредсџаву у ринџу. Заџамњење.

7. СЛИКА – СИЛИКОНСКИ ПУТ

Ауџиџуџи од силикона. Са сџиџане равница са енџлеском њравом и велики њано на коме њиџе "Клуб Веџиџиџиџа – 10 км." На њаноу насликана суџер модерна машина за усисавање. Звеки и Ђока возе врло усџеџино дуж њуџиџа. За њима је у заосџиџиџу Оџал који кривуда и вози бицикл врло неџеџиџо. Наџло се сруџи са бицикла уз њрасак. Уџруџа се. Усџиџаје. Прилазе му Ђока и Звеки.

ОПАЛ: Пукла ми гума. Мораћу пешке ових 10 километара.

ЂОКА: Чекај !

Ђока сиђе са бицикла, Звеки кружи око њих.

ЂОКА: Мени се не иде даље. Довео сам те скоро пред Женшћинина врата. Нисам обавезан да те даље пратим кроз овај пакао. Овде је у принципу врло опасно. Врви од лудака. А мени је стало до живота, што кажеш, као комунисти циљ ми је да избегнем смрт. Ево ти мој бицикл. Ја ћу се снаћи.

ОПАЛ: Нисам знао да си кукавица.

ЗВЕКИ: Комунисти је такође циљ и да помогне другом комунисти у невољи.

ЂОКА: Ја нисам прави комуниста. Зар би као прави, побегао из комунистичког дела, да бих се бавио порнографијом. Зар би прави комуниста правио оргије, наводио малолетнице на блуд, кљукао се лаким дрогама и продавао тампоне.

ОПАЛ: Ниједном комунисти није забрањено да се бави стварима у којима ужива. То ти је оправдање.

ЂОКА: Али ја желим да умрем, тек пошто до краја иживим своје страсти. Мени је лепо у зони Д. Само не желим да се сусрећем са Женшћином.

Зачује се бука мошора. Приближавају се две девојке на мошору. Обе се ољромним ѓрудима. Заусћављају се ѓоред Ојала.

ПРВА ДЕВОЈКА: Ко сте ви?

ЂОКА: Боже, па то су анђели.

ОПАЛ: Тражимо Готиву.

ДРУГ ДЕВОЈКА: Она је амазонка, зар не?

ЗВЕКИ: Да. Јесте ли ви амазонке?

ПРВА ДЕВОЈКА: Силиконски пут нико не може проћи без таксе.

ОПАЛ: Шта је такса?

ЂОКА: Такве сисе, боже, то сам тражио. Води ме са њима.

Једна силиконка нокаућира Ђоку.

ПРВА ДЕВОЈКА: Такса за мушкарце је два децилитра. За жене два минута преслушавања нашег програма преко вокмена.

ЗВЕКИ: Каковог програма?

ДРУГА ДЕВОЈКА: Програм садржи наш силиконски манифест, начин учлањивања у наше удружење, као и разне бенефиције и права.

ЗВЕКИ: Зар све то само за два минута?

ПРВА ДЕВОЈКА: Ђути и слушај.

Пружа јој вокмен. Звеки је зледа.

ОПАЛ: Два децилитра, чега?

ПРВА ДЕВОЈКА: Ви мушкарци знате чега. Генетског материјала.

ДРУГА ДЕВОЈКА: Добићете специјалну справу. Поступак можете обавити сами или уз нашу помоћ.

ОПАЛ: Ко вам даје за право да тражите нешто такво од пролазника?

ПРВА ДЕВОЈКА: Силиконски законик. Наша крљица Болеро.

ОПАЛ: А ако не дамо?

ДРУГА ДЕВОЈКА: Бићете заробљени. Узећемо ваш материјал на силу и убићемо вас у Епикуровом врту. Уз музику са хиљаду електронских бичева.

Ђока се освети. Лагано устијаје. Девојке ваде два сиреја и уиере их у Ойала. Звеки је преслушала програм.

ЗВЕКИ: Занимљив програм, само застарео. Силиконке су глупаче.

Прва девојка скочи на Звеки и обори је са бицикла. Чујају се за косе на земљи.

ПРВА ДЕВОЈКА: Ти си глупача.

Ђока прискочи да их раздвоји. Хвати силиконку од позади за огромне груди и одваја је од Звеки.

ЗВЕКИ: Непросветљена гуско.

ЂОКА: Ох, који потенцијал. Ви девојке ни не знате шта је право задовољство.

Девојка вришти. Покушава да се ослободи Ђокиног сириска.

БОКА: Опале, помози! Дај да их силујемо и поћи ћу са тобом и у смрт ако треба.

ПРВА ДЕВОЈКА: Пуштај гас.

Ојал не сћићне ни да одреађује, а друђа девојка ѓа ѿошћрица са сћрејем. Ојал се укћићи у ѿокрећу.

ДРУГА ДЕВОЈКА: Добро је нису отпорни на хипнотик!

Ђока је оборио ѿрву девојку на земљу и већ јој је руком зашћао ѿод сукњу. Друђа девојка му ѿрићрчава и ѿошћрица ѓа. Ђока се ѿакође укћићи у ѿокрећу. Звеки бежи на бициклу. Заћамњење.

8. СЛИКА – КРЗНЕНИ ЗАТВОР

Просћорија обложена сивим крзном. Решећке од крзна. На два крзена лежаја, ѿоложени су Ојал и Ђока. Кроз мале ѿрозорчиће доћире свећћло наранцасћје боје. Ојал и Ђока се буде. Ојал усћћаје и ѿражи излаз из ѿросћорије. Дохваћићи крзнене решећке.

ОПАЛ: Има ли кога?

Ојал ѿримећи да на себи има друђо одело. Крзнене крћице. Пољледа Ђоку, који је ѿакође ѿреобучен. Зачује се диван женски ѓласић.

ГЛАСИЋ: Да ли сте удобно спавали?

Зачује се женско кикоћћање и церекћање.

ОПАЛ: У име комунизма ослободите ме ове бласфемејје.

ГЛАСИЋИ: Слатки су... Добро су грађени... Хајде да их мучимо...

ЂОКА: Ово је неки затвор. Сигурно нас посматрају преко интер камере.

ОПАЛ: Изгубио сам доста енергије. Не могу да просветљујем.

Ојал ѓурне руку кроз један оћвор. Брзо је ѿовуче, као да се оћкао.

ЂОКА: Силиконке. Сва памет им је у грудима. Глупе су ко ноћ. Затуцане су. Не знају за мушку ѓубав са женом.

ОПАЛ: Морамо наћи излаз из ове ситуације. Морам некако да дођем до неког компјутерског терминала и да позовем комунистички центар за спасавање. С.О.С.

ЂОКА: Говорио сам ти да одустанемо од овог пута. Сада би сваки од нас уживао у свом делу света. А не овако, у милости банде силиконки.

Опал се залеће у зид и шпресне у њега. Падне. Чује се кикошање.

ОПАЛ: Измислићемо неку причу.

ЂОКА: Какву причу.

ОПАЛ: За њих. Нешто што би нас извукло из ове ситуације.

Опал размисља.

ГЛАСИЋ: Колико је... Јак је...

ОПАЛ: Другарице, ако ме видите, слушајте ме пажљиво. Ја сам Опал. Могу да вам помогнем и да променим ваш живот. Свака од вас може да постане добар комуниста. Може да се просветли и да ужива у бесконачном царству својих људских могућности. Нису потребни ови затвори, нису потребни ови зидови. Потребно је само мало поезије. Само мало добре воље да будете другачије. Ваши животи овде су бесмислени и ништавни. А ја могу да вас научим љубави, правој љубави...

ГЛАСИЋ: Глупо. Љубав не постоји. Мушкарци желе секс. Нама то не треба.

ОПАЛ: Нисам мислио на ту љубав, мислио сам на бесконачну љубав, енергију која нам даје живот. Другарице, просветлите се, биће вам лакше.

ГЛАСИЋ: Комунизам је обмана. Седми Мајин вео. Ми тражимо нешто друго, божанску кундалини шакти. Овај свет је привид, илузија. Ми жене то знамо. Je regrettais les sensibles plaisirs. Voilà.

ОПАЛ: О, од кад нисам чуо тај језик. Ви сте школовани?

ГЛАСИЋ: Силиконке су школоване. Имамо своју личну библиотеку у закопаном старом манастиру под земљом. Не читамо књиге преко терминала, него их узимамо у руке. Ми смо редовнице, посвећенице. Ми смо чувари старе француске традиције. Имамо и доброг вина.

ОПАЛ: Ја сам такође традиционалиста. Постојала је давно земља и звала се Србија. Али народи су одавно нестали, сви су један народ. Мада је по мени лично, штета, не знати ко су нам били преци. Знаш и неке старе речи на српском језику: Вера, Љубав, Милост.

ГЛАСИЋ: С' est воп. Жао ми је, али мораћемо да вас екстернирамо.

БОКА: Грешка Опале. Са њим треба другачије. Њима треба нека друга прича. Схваташ. Покушају ја.

Бока устјане и заводљиво врцка куковима.

БОКА: Ма cherie. Знаш и ја неке старе приче. Да ли нас гледате, лепотице. Како би било да попијемо мало вина. Могли би се упознати, и гледати се ужареним очима. Лепотице са дивним силиконским грудима не треба да буду усамљене у друштву мушкараца, као што смо нас двојица.

Поново се зачује кикошање.

БОКА: Дођите, дођите код нас. Понесите вина.

ГЛАСИЋ: Даћемо ти ми вина, прљави мушки гаде. Уведите злотвора.

Ошварају се крзнена враица и улази снажан сумо рвач. Он њрилази Ошалу и снажно га одбаци у ширину. Бока бежи од њега по проспорији. Злошвор је брз и сусишје га. Баца Боку увис. Чује се женско смејање. Злошвор поново одбаци Ошала, који њресне на земљу. На враицима се њојави жена са екшпремно великим грудима која у рукама држи боцу вина.

КРАЉИЦА: Ја сам краљица Болеро. А ово је Дон Перињон из нашег подрума. Злотворе, лези.

Сумо рвач, лежне на њод. Краљица седне на њега. Бока је фасциниран њеном леиошом. Ошал се њодиче на ноге.

БОКА: Каква лепота.

КРАЉИЦА: Попићемо мало вина. Хајде да вас видим. Прво нека дође овај комуниста.

Покаже на Ошала. Бока јој њрилази.

БОКА: И ја сам комуниста.

КРАЉИЦА: Не, ти, звала сам овог згодног дива.

Чује се поново женско кикошање. Ојал њриђе. Краљица сија вино у чашу. Пружа чашу Ојалу. Ојал узима. Краљица га зледа. Ојал испија вино.

КРАЉИЦА: In vino veritas.

ОПАЛ: Вино је добро.

КРАЉИЦА: Причај ми о себи. О свом бурном животу.

ОПАЛ: Ја сам глумац. Рођен сам у једном од комунистичких одгајалишта деце. Касније сам отишао у позориште Министарства космичких истраживања и у њему научио глумачки занат.

КРАЉИЦА: И... То је све? Врло просечан живот. Ко су ти родитељи?

ОПАЛ: Никад их нисам упознао, мада у мом компјутерском каталогу стоји да су ми родитељи друг Вечић, уметник у берби грожђа и другарица Шуба, уметница у истраживању суперпроводника. Што се мене тиче, ја сам задовољан својим животом. Глумио сам у авантуристичким представама са хипер менталном техником. Јурио сам крокодиле по мочварама, борио сам се са џиновским рели тркачима, кротио сам коње, правио мачеве, и још безброј ствари.

КРАЉИЦА: Непозната ми је та ментална техника, шта је то?

ОПАЛ: Ментална техника је једна од најсавршенијих технолошких чуда комунизма. Помоћу специјалних справа појачава се имагинација људи и они постају реални учесници у свету сопствених психо слика. Зар не знате ни за менталне игре, то је тренутно нешто најмодерније у свету.

КРАЉИЦА: Интересантно. Како изгледа то твоје позориште?

ОПАЛ: Врло скромно. Као најобичнија сцена. Али кад дође публика, укључује се ментална техника и ја глумим у заједничкој визији публике. Глумим оно што људи желе.

КРАЉИЦА: Желим да видим неку сцену из твог позоришта?

ОПАЛ: То је овде немогуће, треба ми ментални пројектор. А ви га немате.

Краљица усјаје са злоћвора. Прилази Ојалу и њрсиима дира његове усне.

КРАЉИЦА: Остећеш овде са мном и са мојим силиконкама. И бићеш наш мушкарац. Такав нам је потребан. Упознаћеш нас, наш свет. Ми смо дивне, нежне. Наш посед није велики, али је довољан. Имамо две фабрике, радимо на пољу, имамо и стари манастир доле под земљом, препун књига.

ОПАЛ: Не. Ја морам да се вратим у своје позориште. Али пре тога морам да пронеђем своју жену Готиву, која сад живи у близини, као једна од Женшћининих амазонки.

Краљица се одмакне од Ојала.

КРАЉИЦА: Не, оне су наши највећи непријатељи. Мрзимо их. Увредио си нас.

Краљица бесно излази. Злоћвор излази за њом. Враћа се зајварају. Ојал љледа Ђоку.

БОКА: Требао си да прихватиш. Човече, то је била јединствена прилика. Могли смо да их средимо једну по једну натенане.

ОПАЛ: Ја сам комуниста и говорим истину. Није ми жеља да останем код њих.

БОКА: Пропуст, човече пропуст. Оне су жељне љубави, тако су лепе, неиспуњене.

Ојал претварајуће зајвор. Прилази зидовима и куцка прсиом у њих. Прилази креветима. Чини истио. Кревети производе другачији звук.

ОПАЛ: Шупље. Испод њих је вероватно пролаз. Извалићемо кревете. Дођи да ми помогнеш.

Ђока му приђе. Цимају крзнене кревете. Усијеју да их извале из јода. Ојал љледа у рују на земљи.

ОПАЛ: Добро је. Био сам у праву. Доле нешто има.

БОКА: Много је мрачно.

ОПАЛ: Мрачно је, али нам је то за сада једин изилаз. Према томе идемо доле.

Ђока га љледа. Ојал силази у рују. Руком даје знак Ђоки да га следи. Ђока размишља.

ЂОКА: Ја бих радије да останем код њих. Рекле су да им требају мушкарци. Био бих њихов краљ. Научио бих их тајнама звездане еротике. Опале, друже. Остајем овде. Ти иди.

Опал извири из руйе.

ОПАЛ: Ризикујеш живот код њих. Ко зна шта могу да ти ураде.

ЂОКА: Не, остајем овде. Знаш Опале, ни ја не знам своје родитеље. А цео живот сам желео да имам мајку. Желео сам да сисам њено млеко. А увек сам морао да пијем вештачке производе, вештачко млеко. А у овим силиконима чини ми се да сам по први пут осетио мајчинску љубав. Цео живот бавио сам се перверзијама, мучио сам жене кожом и ланцима. Тражио сам љубав, али је никада нисам добио.

ОПАЛ: Лагао си ме да си просветљен?

ЂОКА: Лагао сам, никада нисам био међу чистима.

ОПАЛ: Онда остани. Ако мислиш да се ту налази љубав, остани. Мада грешиш, љубав је свуда око нас. Здрав, и нек ти је са срећом. Али ако се икад предомислиш, дођи међу нас, веруј ми, наћи ћеш то што тражиш.

ЂОКА: Хвала ти.

Опал одлази. Ђока поново враћи кревети на своје место. Нагло се ошварају враћа и ушрчавају три силиконке и Краљица.

КРАЉИЦА: Где је комуниста?

ЂОКА: Андерграунд.

КРАЉИЦА: Лудак. Доле није смео да иде.

ЂОКА: Могу ли сада да вас љубим у груди.

Силиконке бесно завршиће. Насрну на Ђоку са својим огромним грудима. Оборе га на под и он се лагано дави међу њиховим грудима. Силиконке се церекају. Ђока издахне. Силиконке усћану и уздахну.

КРАЉИЦА: Баците га у рупу.

Краљица зајева јесму Едији Пјаф: “Молићва легионара” Силиконке журну кревети и бацају Ђоку у руйу. Запамћење.

9. СЛИКА – ЛАВИРИНТ ОГЛЕДАЛА

Кайџакомба џреџуна оџледала. Оџал џузи и џосмаџира се у оџледалима. Ка Оџалу џузи младић са баџеријском ламџом на кайи. Оџал засџиане. Младић му џрилази. На леђима му је џласџични кофер.

ОПАЛ: Ко си ти?

ВИОЛЕНТ: Подземни каубој. Јахач апокалипсе.

Оџал уџледа Виолентиџа, који има веома дуџачак нос, и каубојске чизме.

ВИОЛЕНТ: Бежиш од неког?

ОПАЛ: Не, тражим неког.

ВИОЛЕНТ: Кога?

ОПАЛ: Своју жену Готиву. Она је у банди амазонки.

ВИОЛЕНТ: Дивно.

ОПАЛ: Знаш ли где је излаз?

ВИОЛЕНТ: Тражим излаз, већ годинама. И увек исто. Огледала, огледала, огледала.

ОПАЛ: Годинама. Од чега живиш?

ВИОЛЕНТ: Једем маховину, земљу. Једем све што нађем у лавиринту. Понекад нађем животиње, понекад људе. Али никад још нисам наишао на неког живог. Да ли си ти дух?

ОПАЛ: Не ја сам Опал. Комуниста. Случајно сам овамо залутао.

ВИОЛЕНТ: Дивно.

Гледају се. Виолентиџа мирише Оџала својим дуџачким носом.

ОПАЛ: Како си ти доспео овамо?

ВИОЛЕНТ: Генетском мутацијом. Родио сам се у једној људској фарми. Ја сам клон. Отпадак. Шкарт. Радио сам на фарми најтеже послове, чистио сам, прао штале, али једног дана округни газда ме је једноставно бацио у канализацију, и тада сам доспео овамо.

ОПАЛ: Чија је то била фарма?

ВИОЛЕНТ: Једнооког каубоја црвенокожца.

Оћал куцка ћрсћом у оћледало. Виоленћ ћа ћледа. Обојца ћузе један ћоред друћоћ. Оћал куцка ћрсћима у оћледала.

ВИОЛЕНТ: Ко си ти?

ОПАЛ: Ја сам Опал. Комуниста.

ВИОЛЕНТ: Шта је то комуниста?

ОПАЛ: Комуниста. То је тешко речи. Комуниста је човек који је просветљен и срећан. Комуниста је човек који воли све људе подједнако и свакоме жели да помогне. Комуниста налази духовни мир у својој уметности.

ВИОЛЕНТ: Може ли комуниста имати дугачак нос као ја?

ОПАЛ: Физички изглед је небитан за комунисту. Уосталом коме је данас битан физички изглед, кад постоји безброј лабораторија за физичку лепоту у којима раде работи пластични хирурзи који од свакога могу начинити лепотана. Уосталом, још једном, уосталом, и ја сам сам пре неколико година изменио свој физички изглед. Био сам мршав, неухраћен са великим буљавим очима и клемпавим ушима. Али хирурзи су ме за час средили. Комунисти снобови мењају физички изглед и по неколико пута годишње, па се сликају за насловне стране комунистичких журнала.

ВИОЛЕНТ: Дивно. Ја хоћу да будем комуниста. Поведи ме са собом. Даћу ти све што имам. Ево.. У мом коферу...

Виоленћ из кофера вади различне сћине сћвари, као шћо су лакови за косу, ћакетћићи цигаретћа, фенови, ћосуће, сћравица која мјауче, фосфоресцентћне лотћице за ћенис и мали касетћофон на дискетће. Оћал ћа ћледа.

ВИОЛЕНТ: Да ти пустим... Овај диск... То је моја, омиљена музичка емисија. Много је смешна. Слушај!

Виоленћ укључи касетћофон. Зачује се електћронски ћлас који је час ћи-скав, а час дубок.

ГЛАС: Добро вече, добро вече, добро вече. Радио Илузија, и ваш водитељ Страшни Зека. Сада ћу да вас голицам по табанима, гили, гили, гили, гили, гили...

Виоленћ се зацени од смеха. Оћал искључи касетћофон. Виоленћ ћресћтаје да се смеје и ћућо ћледа Оћала.

ОПАЛ: Немамо времена за смејање.

Ојал се окрене ка огледалу и прислони уво на њега. Одмакне се. Прејура по Виоленцовој торби. Проналази електронски скалпел. Укључи га и скалпел почне да зуји. Ојал скалпелом засече огледало. Направи круг. Искључи скалпел и шаком пробације рују у огледалу. Кроз рују засија бљештава светлости рефлектора лајти шоуа. и зачу се веома гласна диско музика. Виоленти се иргне и покуша да бежи. Ојал га дохвати за ногу и заустави га. Прстиом му даје знак да ћути. Поштом, провири кроз рују и угледа призор пред собом. Светла и музика се лагано гасе.

10. СЛИКА – НОЋНИ КЛУБ “ВЕШТИЧИЦА”

И најзад у Женићинином бару. Бар има облик гледијатеорске арене. Арена кружног облика служи као подијум за игру. Два мейтра изнад арене је полукружни пројектор за гледаоце. Полукружни пројектор галерија је обложен флексијасом дрчава црвене боје. У самом дну је поштом, циновски црвени кармин. На галерији се налази неонски шанк, неколико кожних кревети, арсенал са оружјем, бичевима, ланцима, кољима и двоцевкама. Лајти шоу на врху боји пројекторију као дуга. Четири амазонке обучене у црну кожу са бичевима у рукама, ију наранцасте коктелие и посмајрају младића са крајким брчићима који изводи стиритиз на подијуму. Женићина седи на огради од флексијаса на десној страни и скарадно се смеје. Држи ланцем везано младића у којој сукњици. Гоштва иакође у садо мазо којном оделу седи на високој барској столици уз шанк. Послужује је правестити обојен у сребро. Трети гласна музика. У дну се налази ојвор у зиду кроз кога провирује Ојалова глава. Сива магла куља из једне машине у близини Женићине. Четири Амазонке на галерији иаишу у ритму и гађају стиритера који игра на подијуму са малим кесама исуненим бојама. Када нека од кесица погоди младића, расирне се и боја исцури на полунаго тело младића. Његова игра расиљује блудне девојке и оне вршиће. Женићина повремено привлачи младићу момка уз себе и крејоном му црта по лицу. Затим узима бич и шиб младића по стиритери, охоло се смејући. Четири Амазонке се повремено жестоко љубе у уста, и поштом насављају своју игру гађања. Ојал се провлачи кроз рују у зиду и стаје на подијум. Младић занесен игром, очито дрогирани, га не примећује. Затим се кроз рују промоли дугачак нос, а за њим и остатак Виоленцове главе. Женићина из корица на својим панталонама од коже вади дугачку иглу и приноси је младићу који држи од стираха. Када довољно прејлаши младића, враћа иглу у корице. Устане и крене ка

Гошви. Гошва бесно разбије кристалну чашу о шанк. Женићина јој приђе и грубо је дохвати за косу. Балејски је усрави уз себе и мушки је привуче на своје усне. Гошва је иакође усворена као и сирпир, иакође наклукана хипермодерним таблетама. Гошва усворено бацају своју дуљачку златасту косу. Женићина насилно кида коиче нијне на Гошвиној кожној јакни и открива јој груди. Као живошња уз крик сруши своју црвенокосу главу на њене груди. Гошва се блазирано осмехује. Женићина снажно узризе Гошвине груди и Гошва крикне. Њен крик разјари Ојала који испрчи на подијум и угледа описану слику. Четири амазонке подивљају од среће кад га угледају и шајају за пластичним кесицама. Једна кеса га оичи право у главу и по њему се разлије дречаво ружичаста боја. Женићина осивља Гошву и прирча ограда. Са вриском ујери прси у Ојала. Ојал испрчи ка зиду од флексиласа и скочи. Ухвати се за једну обрину и склизне, поново на подијум. Устане и поново запрчи ка ограда. Поново склизне. Виоленти се провлачи кроз овор. Ојал прирчи гошво нагом сирпиреру и повуче га са собом до ограда. Сирпирер га шупо гледа. Ојал се ње уз њега ка ограда, али пошво је сирпирер мокар од боја, шо клизаво пенирање праје дуго. Ипак Ојал се докопа галерије. Виоленти изађе на сред подијума и раздражано маше амазонкама. Једна кеса га погоди у нос и офарба га у жуто. Ојал се поине на галерију. Амазонке га гледају. Ојал испрчи поред њих и прскочи шанк. Иза шанка приђе комјутеру кога програмира. Гласна музика прстане.

ЖЕНШТИНА: Не ти прлави мушки гаде, како се усуђујеш? Куда су ушао? Како је могуће да си жив? Шта раде моји мутанти убице, пред капијом. Аруба, Бонжита, Секунта, Павана, Готива смрт незнанцу мушкарцу?

Девојке врисну. Женићина из фулроле на кожним панталонама вади крајку двоцевку.

ОПАЛ: Тако вам комунизма, прекините са том ступидном бласфемјом.

Женићина пуца из двоцевке. Ојал скочи у сбрану. Мећак погоди шипку од флексиласа на зиду и она се уз пресак сруши на шанк. Шанк од сирпирера и сребрног сиваниола се преолови на два дела. Сребрни бармен скочи преко шанка на Женићину. Женићина га среди прецизним карте ударцем. Прирче Аруба, Бонжита, Секунта и Павана са уздигнућим кољима. Виоленти их посмаира одоздо.

ВИОЛЕНТ: Како је лепо овде код вас!

Женићина се окрене и погледа Виоленти.

ЖЕНШТИНА: Какав одвратан мушки нос.

ВИОЛЕНТ: Жене. Ви сте жене. Никад нисам видео жене. Тако сте лепе.

Женићина засијане. Све Амазонке се окрену ка Виоленћу.

ВИОЛЕНТ: Дивно. Ви сте тако лепе. Имате тако мале носеве.

ЖЕНШЋИНА: Стварно мислиш да смо лепе? Мислиш да сам и ја лепа?

ВИОЛЕНТ: Ти си прекрасна. Дивна је твоја црвена умашћена коса, твоје дивно рошаво лице, твоја кожна јакна и твоји ланци, твоје очи пустињске лисице, твоја грубост...

ЖЕНШЋИНА: Никада ми ниједан мушкарац није рекао тако лепе речи. Увек су ми говорили да сам одвратна, да сам зла и да сам вештица. Увек су ми говорили да имам криве ноге као да сам јахала тунел и груди као мушкарац. Увек су ме се плашили и никада ме нико није гледао у очи. Било им је зло чим би ме погледали. Сви су гледали Готиву, ту платинасту гуску и њој говорили најлепша. Зато сам их увек сурово кажњавала, и мрзела их као пацове. Зато сам их мучила у врелим суботњим ноћима, пеглала их ужареним пеглама, давила их у кацама пуним лимуновог сока, бичевала их и повређивала.

ВИОЛЕНТ: И мене је мој власник каубој, мучио и говорио ми најгоре речи. Пунио ми је одело бубашвабама, тукао ме на снегу, гурао ме у блато са свињама и бичевао ме једном недељно. А мој нос му је служио за разне игре, све док ме није бацио у септичку јаму, међу зидове од огледала које једино и памтим. Увек сам видео само свој нос, велики и повијен и сада када сам вас видео први пут сам осетио лепоту.

Виоленћ зајлаче. Женићина га гледа.

ЖЕНШЋИНА: Немој да плачеш, јадни младићу. Како се зовеш?

ВИОЛЕНТ: Виолент.

ЖЕНШЋИНА: Виоленте, немој плакати. Твој нос је диван, Ти си први мушкарац који ми се допао. Можда ћу се заљубити.

ВИОЛЕНТ: Ша му дође то заљубити?

Ојал устијаје иза шанка. Прикрада се Гоћиви тићо са леђа. Гоћива се љуљушка ојијена снажном хемијом.

ЖЕНШЋИНА: Заљубити? То је древна игра. Игра полова. Мушког и женског. Када жена раздрагана прилази мушкарцу као у филмовима, и пушта да је он подигне у своје наручје. Ах, ти Виоленте, ти си један безобразник, погађаш ме пламеним стрелама право у дубину душе. Рађаш у мени слатку илузију.

ВИОЛЕНТ: Дивно. Ја сам очаран. Тако се значи доживљава љубав на први поглед. Ти божанствена жена, лепото.

ЖЕНШЋИНА: Знала сам да ће се једном појавити прави мушкарац, неко кога нећу морати да убадам златним иглама, коме нећу морати да чупам језик челичним кљештима, кога нећу морати да силујем оргонским вибраторим. Знала сам да ће се све променити када буде дошао победник.

Ојал чврсто дограби Гошвиу и сјаши јој руку преко усја. Одвлачи је са собом иза шанка. Амазонке су фасциниране Виоентиом. Гледају га хијнописано.

ЖЕНШЋИНА: Виоленте, наша ће љубав бити опевана, есејисти ће написати бајке о нама, цветна поља ће нас позвати и бићемо пар, пар снова. Буди мој, поведи ме са собом.

ВИОЛЕНТ: Бићемо комунисти.

ЖЕНШЋИНА: Комунисти? Зашто баш комунисти?

ВИОЛЕНТ: Причао ми је Опал о томе. Дивно је бити комуниста. Живети у хармонији. Упознати љубав.

Женићина врисне.

ЖЕНШЋИНА: Ти си преварант. Комунисти су лажови. Ти, прљави мушки носати кретену. Знала сам да желиш нешто зло од мене, мада си ме завео својим речима. И зато ћу те казнити, окрутно најокрутније, одсећићу ти нос.

АРУБА: Да, уништити, одсећи, зацементирати, спалити.

БОНЖИТА: Пробости, мучити, исецкати, смождити.

СЕКУНТА: Излемати, силовати, угушити, обесити.

ПАНАМА: Дрогирати, развлагити, истопити, убити.

ЖЕНШЋИНА: Ухватите га. Живо. Живо.

Четири амазонке прескачу ограду и скачу на подијум Женићина се окрене и угледа Ојала како љуби Гошвиу. Врисне.

ЖЕНШЋИНА: Готива, не, не, Готива. Моје срце. Умрећу.

Женићина се хваћа за срце. Амазонке ојколе Виоленти.

СВЕ У ГЛАС: Готов си.
 ВИОЛЕНТ: Дивно.
 СВЕ УГЛАС: Шта, дивно?
 ВИОЛЕНТ: Све је дивно. Ово место, светла, ви.
 ПАНАМА: Али ми ћемо те убити, зар нас се не бојиш?
 СЕКУНТА: Мораш да се плашиш. Треба да дрхтиш.
 БОНЖИТА: Немогуће. Можда он није мушкарац.
 АРУБА: Убићу га.

Бонжића је одгурне.

БОНЖИТА: Нећеш ти, ја ћу.
 СЕКУНТА: Не ја ћу.
 ПАНАМА: Мој је.

Њих четвори се њобију. Чујају се за косе. Женићина дрхтавом руком вади двоцевку и ујери је у Ојала и Гоћиву. Ојал пресјане да љуби Гоћиву. Погледа Женићину.

ОПАЛ: Љубав све побеђује. Готива је моја жена. И случајно да ти се није десило да пуцаш у нас. Ако будеш пуцала убићу те, натакнућу те на онај циновски кармин доле и врштаћеш од немоћи.

Ојал је врло љуби. Гоћива га ѓрли. Плачним гласом му каже.

ГОТИВА: Опале, једини мој, љубави моја, назад си дошао. Спаси ме.
 ОПАЛ: Не.

Женићина њуца и мећак њгоди Гоћиву. Гоћива њада на њод. Ојал разјарено крикне и њојрчи ка Женићини. Она извуче њанку злајну и гљу. Ојал је снажно удари у руку и избије јој и гљу из руке. Удари јој шамар. Од снаге шамара Женићина њадне на њод. Зайлаче. Ојал се заусјави исјред ње.

ЖЕНШЃИНА: Молим те. Немој ме убити. Ја са слаба и немоћна жена. Опрости ми.

Амазонке пресјану њучу. Погледају Ојала.

ВИОЛЕНТ: Дивно.

У шом судбоносном иренуику, на враица улази нико дружи, до сам генерал Пеиrowић у ирайињи високог полицајца са брадом. Генерал Пеиrowић, је дечак од седам, осам година. Он долази на средину иодијума и сииане.

ГЕНЕРАЛ

ПЕТРОВИЋ: Живот је дете које се игра, ређа камичке, амо, тамо.

Зачује се врисак свих Амазонки и Виолентиов. Женићина усииане са земље.

ЖЕНШЋИНА: Боже, колико сам грешила. Сад схватам, љубав је свуда.

ПАНАМА: Осећам то, осећам.

БОНЖИТА: То је дивно, божанствено осећање. Просветљена сам и волим вас све.

ПАНДУР ЈОРК: У име комунизма, сви се изљубите.

Амазонке и Виоленти се жрле и скачу у вис. Генерал Пеиrowић седа на земљу и из цепа вади мали аутомобил на баиерије. Игра се са њим. Пандур Јорк задовољно клима главом. Женићин зајрли Ойала. Ойал сииоји мирно.

ЖЕНШЋИНА: Опрости ми, као комунисти. Да сам раније била просветљена никада се све ово не би догодило.

Ойал је зледа. Промрмља.

ОПАЛ: Опраштам ти.

Ойал се окрене и ириђе Гоииви. Подигне је у наручје. Носи је ка ограда. Сви га иозледају.

ОПАЛ: Касно сте стигли генерале Петровићу. Готива је мртва.

ПАНДУР ЈОРК: Генерал је имао много посла. Исцрпљен је.

Готива се уздигну.

ГОТИВА: Где сам?

Ојал је погледа. Погледа све у просторији. Сви су остали залеђени у покрећу. Нема звукова. Светло се променило у боју нара. Сиушијају се сивејенице са галерија на подијум. Ојал силази полако низ њих са Готивом у наручју.

ОПАЛ: Са мном си Готива.

ГОТИВА: Опале, вратио си се. Толико дуго сам те чекала. Била сам заробљена. Изгубљена.

ОПАЛ: Глумио сам за тебе Готива, тражио сам те свуда и знао сам да ћу те начи.

ГОТИВА: Сада ћемо бити заједно заувек.

Ојал сиђе са њом на подијум. Сва светла се гасе изузев црвеног сивејира који обасјава Ојала и Готиву. Они прилазе рампи.

ОПАЛ: Било је забавно живети на земљи. У комунизму.

ГОТИВА: Брзо ћемо га заборавити. Опале, нисмо мртви зар не?

ОПАЛ: Наравно да нисмо. Готива. Ево ја стојим, можеш и ти.

Сиушија Готиву на земљу. Она стоји поред њеџа. Гледају се.

ОПАЛ: Од све могуће љубави на свету ја сам тражио само твоју.

ГОТИВА: И добио си је...Заувек. Пољуби ме.

Ојал је пољуби. Дуџ пољубац. Мрак.

Поново се ујале ситара светла. Ојал држи Готиву која је мртва у наручју. Прилазе му Пандур Јорк, Генерал Петровић и Виоленти. Амазонке и Женићина за њима.

ПАНДУР ЈОРК: Пожуримо у транспортер. Вратиће њу наши лекари. Имамо четрдесет осам сати времена за то. Не брини се комунистичка медицина је непогрешива. Ништа јој неће бити, 'ај'мо брзо.

Ојал их гледа.

ВИОЛЕНТ: 'Ајде, шта си се замислио? Идемо.

ОПАЛ: Ништа. Нешто сам размишљао. Наравно, идемо. Готива ће живети.

Одлазе ка вратицима. Ојал се сајлетије и њадне са Гојивом на земљу. Брзо усјаје. Подиже Гојиву.

ОПАЛ: Доврага и ова неспретност. Идемо.

ВИОЛЕНТ: А је л' имате ви тамо у комунизму авионе, подморнице, шарене лаже, бомбоне, жирафе, дирижабле...?

ПАНДУР ЈОРК: Имамо, пре све што год ти душа оће, само пожури друже. Напред у комунизам.

КРАЈ